

פרק ו' דין אד ודין ט"ו ודין או כל מקום בו וזה עש' עורה שתי תודות ודין הוא עשה לא במעשר נתקדש המקום שלא היה שם מלך ולא אורש ובמה נתקדש בקדושה א' שקדשה שלמה שהוא קדש העזרה וירושלים לשעמה ולעמיד לבא לפיכך מקריבין אף עפ' שאין בית ואוכלים קדשים אעפ' שאין מח'טות ואוכלים קדשי קלים ומעשר שני אעפ' שאין שם חומות שקדושה ראשונה קדשה לשעמה ולעמיד לבא ולמה במקדש וירושלם קדושה ראשונה קדשה לעמיד לבא ובקדושה א' לענין שביעית ומעשרות לא קדשה לעמיד לבא מפני שקדושת מקדש וירושלים מפני השכינה ושכינה אינה בטלה והרי הפתח אומר והאימותי בו בקדושתם הם עומדים אבל חיוב א' אינו לא מפני הכיבוד שהוא רבים וכיון שנקדשה הארץ מילויים בטל הכיבוד ונפטרם מן התורה מדין תרומות וכיון בעלה עזרה וקדשה לא קדשה בכיבוד לא בחוקה שהחזיקו בה ולפיכך כל מקום שהחזיקו בה מקדש היום ואף על פי שנקדשה הארץ מחויב בתרומות ומעשרות פו' .

פרק ז' מרן הכ"מ ו'ל פתח השגת הראשון ו'ל שהשיגו דמחין לו לחלק בין ירושלים ומקדש לאחר ישרא' והקדשה לו מכמה מתני' דתנן א"ר ח'ן מקדש ירקנו וכו' מרן אל תירך כל השבותי לא עת האריך ; אמנם כתב ו'ל א"ר ח'ן מקומות דתנן א"ר ח'ן מקדש ירקנו קשו וליכא למימר דתנן אליבא דלא כהלפתא דהיינו כמ"ד לא קדשה לעמיד לבא קדשי רבינו ו'ל . פסק ה' בפ' מהלכות מעשר שני ו'ע עכ"ל וה"ל משנה למלך ו'ל תירך כמ"ס ריבוי בפ"כ מהלכות מעשר שני דמעשר שני אינו נאכל היום בירושלים משום דבעינן סביב בני חומה דכור וכו' הט"ז דהיה ראוי לאוכלו משום דקדו' ירושלים והבית לא בטלו אלא שאי אפשר לאוכלו כיון שאין מונח דחיתקא לבפור וא"כ כן ל"ק להל"ל א"ל ה"ה מתני' דתנן א"ר ח'ן מקדש ירקנו משום דהיינו טעמא מאוס דליכא מונח עכ"ל ; ולע"ד נל"ל תרי מתני' שהקדשה ה"ה בפ"ה מעדויות משנה ו' א"ה דקאמר ר' יוחנן אעפ' שמתני' שמקריבין אעפ' שאין בית ואוכלין ק' אעפ' שאין קלעל קדשים קלים ומעשר שני אף עפ' שאין חומה שקדושה ראשונה קדשה לשעמה ולעמיד לבא בו' . הקדשה ה"ה ת"ע ו'ל מה"ה דפ"ה מהלכות מעשר שני דתנן וא"ר ח'ן מקדש ירקנו ותירך דתני' כמ"ד קדושה ראשונה לא קדשה לעמיד לבא ותמה א"כ מסוביגא דשבויות וסוביגא דמגלה וסוביגא דזבחים דקיל וטרי לומר כמנאי בהא דקדושה ראשונה קדשה או לא בו' דתני' לפ' ואמאי לא חשבת ה"ה תנא דמעש' שני אע"פ עד שמתח קושיא זו הוכרח לומר דאין מקום ראיה משום דלעולם דתני' כמ"ד קדושה ראשונה קדשה לעמיד לבא ומכאן החמירו שלא לחכול וירקנו ואולי מטעם דכשחין מקדש חין העם רגילים בעברה פו' וזאת תירך בעד רבינו ו'ל דבהלכות בית הבחירה קאי לדין התורה וסמך על מ"ס בהלכות מעשר שני שהחמירו ותירך בעד הראשון ד'ל . ולע"ד יתורץ ע"ס מ"ס לחלק בין מעשר ב' א"ר ח'ן מקדש להבא דקאמר אעפ' שאין חומה דלדיוקא נקטיה סברי לע"ל מ"ה תפס אעפ' שאין בית בו' ולכן לא הביא בסוביגא דזבחים וסבויות ומגילה ה"ה מתני' דא"ר ח'ן מקדש בו' משום דתני' כמ"ד קדושה ראשונה קדשה לעמיד לבא ולאו מטעמא דעומא קאמר דירקנו לא היינו טעמא משום הקיפא דכבור דבעינן מונח וגם להראש"ד ו'ל לא בעינן תירוץ ו'ל של הת"ע משום דלא פליג הראש"ד דה"ה א"ר ח'ן כמ"ד קדושה ראשונה קדשה לעמיד לבא והיינו טעמא משום הקיפא דכבור שחא גמלת ערוכה

פרק ח' דין אימור לא היכא שנשתמש בהן הדיוט לא בהומנה בלחוד ועיין בכ"ב ח"ה פ' קט"ב בהגהת העור והניחה בל"ע

ולער הרי רבינו ו'ל ע"מנו בפ' עשירי מה' אימור מונח פסק הכי כר"א' שמוע ופמ"ס הר"ב נדחת הוצח במנחות לכן הנלע"ד הוא דלעולם דוקא בעל' שאינם עשויים לתשמיש כי אם לזרפה א"כ להכי בעשייתם ותיקונם להדיוט כל זמן שלא נשתמשו בהם מותרים פיון דלמונח אינם פריכים תיקון כלל כ"ל לזרפ' א"כ אותו תיקון כמאן דליתיה אכל כלים דלריכז' להשתמש בהם ודאי א"ש עכ"ל ונתקנס להדיוט אסירי ואינו הומנה לאחר כי אם עשיה בידיים ע"י תיקון גם לענין מונח גם כן ולא שייך בהם תיקון אלא חכמים חלוקים מהנחל היו מביאים (וע"ס התוספות בסוכ' דף מ"ט ע"א ע"ס משנת מהכת מדות גם למרן מ"ס בפ' זה דין אד ומה גם למשנה למלך ק"ל מ"ס ע"ס על הבאר שבע אמאי לא הקשה לו שהוא דת'ו גם לא נתקדשה מהמשנה ה"ה ש"ס שחזירו (ולכן לא שייך בהו תיקון להכי נקטו א"ש נשתמש בהם הדיוט בו' ולעולם דכלים כל שתקנוס אפי' לא נשתמש בהם אלא תקנו להדיוט לעצמו אף בונים בו הר הבית ודוק

פרק ט' דין א' מונח שנפגם מצניינו א"ש נכב' מפני טעם פסול פחות מטעם כשר והוא שלא יהיה נכסאחר אכן פגומה כתב מרן בכ"מ דפסק רבינו ברשב"א משום דמאריה דא"ר הוא ואע"ג דק"ל משנת רבי אליעזר קב ונקי איפשר דה"ה משנה אכל לא בברייתא וקשה שהרי בה' תשובה פ"ב דין א' כתב הכ"מ ברייתא שם פו' ובס"ק כראש' דמשנתו קב ונקי וברייתא דה"ה בריית' והדרינן לללל דין זאת הקושיא מלחחיה מכא' מר אבי וזה"ש ולע"ד נל"ל דלא קשה דלא אמרינן הכי מילי במשנה אכל לא בברייתא אלא נגד רשב"א שהוא מאריה דא"ר דמחתייתין פסקינן כראש' אכל לא בברייתא אכל לעולם אימא לך התם דקאי דפליג ח"ק אמאי דהלכת' ה"ה כראש' משום דמשנתו קב ונקי ובודאי הלכה כמותו נגד פ' פלוגתיה וכן בעלמא גם כן אמרינן הכי ועיין בהפ"ה אורח חיים נח' על הרמ"ב דוק

פרק י' דין ט' גביעים דומים לכוסות וכו' עיין מ"ס המנחת יאודה בפ' פקד' בפירוש גביעי כוס ארוך והק' מנ"ל שלא היה קצר ותא' מדכתיב בני פרעה כוס מוכרת דזה היה ארוך ולע"ד אין הכרח דלדברא נ"מא דכוס ארוך וגביע קצר עוד ת"י מללל חשך יוסף שיאמרו שלנו הוא מוכרת שהיה ארוך ר"ל ב' כוסות זה על גב זה והחלק האחד ה"הו גאמתחת בנימין והחלק ה' הנשאר לקח האליה בידו לכזין על אותו חלק שיראו שהכל אחד אע"ל ועפ"י זה יומחק לע"ד לאון השקוק הלא זה בו' אמנם א"ר כונת רש"י לומר ארוך ר"ל ב' גביעים זה ע"ג זה אלא לאון גביע היינו ארוך וכן בפ' תרומה פ"י גביעים למין כוסות ארוכים וקללים והיינו אחד ודאי והוכיח רש"י לחלק דגביע לאו היינו כוס א"ר התרגום תרגם כלילא וגבי' כוס תרגם כסא וח"ת מנ"ל שהוא ארוך נ"מא דלדברא כוס ארו' וגביע קטן וקצר הרי פ' ידמיה פ"י ל"ה גביעים מלאים יין וכוסות בו' הרי להזכיר גבי גביעים מלאים פו' שהם הדוכים דאי לא מאי רבוחא שהיו מלאים לכן גביעים פ"י ארין וקצר וכופ' היינו פין קצר בין רחב וכמ"ס ראש ו'ל אע"פ .